

Gazeta învățămîntului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII ȘI AL COMITETULUI CENTRAL AL SINDICATULUI MUNCITORILOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XI, Nr. 539

Vineri 13 noiembrie 1959

8 pagini 25 bani

Școala trebuie să contribuie la realizarea de economii

În urma măsurilor hotărîte de Plenara C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959, masele de oameni ai muncii au răspuns cu entuziasm la chemarea partidului de a lupta pentru realizarea de cit mai multe economii prin folosirea mai judicioasă a mașinilor și materiei prime, printr-o mai bună organizare a muncii, prin descoperirea și valorificarea rezervelor interne și printr-o serie de măsuri menite să contribuie la lichidarea risipei. În întreaga țară se desfășoară acțiuni însușite pentru realizarea unor cit mai mari economii.

Școala, care este chemată să dea societății tineri bine pregătiți pentru muncă și viață, oameni care să știe să muncească și să trăiască în chip comunist, nu poate rămîne străină de asemenea preocupări.

Se știe că partidul și guvernul acordă o mare atenție dezvoltării școlii de toate gradele, pentru care alocă an de an importante mijloace materiale și bănești. Felul cum sînt folosite aceste mijloace de către organele locale, de către organele de învățămînt și conducerea școlilor prezintă o mare însemnătate. Mijloacele materiale și bănești alocate școlii de către stat trebuie să fie folosite cu maximum de eficacitate, realizându-se cu ajutorul lor construcții trainice, mobilier bun, material didactic, care să răspundă cit mai bine cerințelor școlii. Pentru aceasta este nevoie de exigență în minuțioasă mijloacele materiale, de conștiințozitate în efectuarea diferitelor lucrări, de spirit de economie.

Pot fi citate numeroase exemple care dovedesc grija deosebită a oamenilor școlii pentru folosirea cu maximum de eficacitate a mijloacelor acordate. Spre exemplu, numeroase construcții școlare au fost realizate ieftin și în condiții bune pentru că cei ce le-au organizat au căutat să evite risipa, să descopere și să folosească numeroasele resurse locale, au mobilizat pe ceilalți în efectuarea unor lucrări și în procurarea unor materiale, realizînd însemnate economii. Și elevii au fost antrenați în această acțiune, participînd direct la lucrările de construcții. Astfel, elevii Școlii medii nr. 12 și ai școlilor de 7 ani nr. 35 și nr. 36 din București au prestat 15.000 de ore de muncă voluntară pe șantierul școlii nr. 35, realizînd economii de 80.000 lei.

În bugetele școlilor sînt prevăzute anual mari fonduri pentru asigurarea unor nevoi curente. Dacă de cele mai multe ori prevederile bugetare sînt folosite cu maximum de eficacitate, mai există unele secții de învățămînt și unele conducători de școli care își irosesc fondurile, angajînd lucrări inutile sau de calitate proastă, neglijînd să controleze îndeplinirea contractelor și să sesizeze defecțiunile. Alteleși alocările bugetare nu sînt consumate în mod planificat, cei în cauză găsindu-se la sfîrșitul anului cu fondurile neconsumate. Așa, de pildă, secția de învățămînt și cultură a regiunii Bacău n-a încheiat la timp contracte pentru aprovizionarea școlilor cu mobilier și material didactic, din care cauză sumele prevăzute în buget pe trimestrul III au rămas nefolosite în mare parte. Astfel, din 2.007.500 lei prevăzuți la art. 11 s-au cheltuit numai 846.055 lei, iar la art. 12, din 2.938.400 lei s-au cheltuit numai 918.945 lei. Uneori, grăbindu-se să cheltuiască aceste fonduri, secțiile de învățămînt și cultură nu le utilizează pentru cele mai necesare lucruri, cumpără la întimplare ce găsesc, astfel încît fondurile sînt consumate fără a da randamentul necesar. Este necesar să se pună capăt acestor practici, să se acorde cea mai mare grijă gospodării fondurilor alocate de stat pentru nevoile școlilor.

Există numeroase posibilități pentru bună gospodărire a școlilor cu mijloace bănești reduse, pentru realizarea de economii. Astfel, cu ajutorul părinților și al cadrelor didactice pot fi evitate multe cheltuieli legate de reparații curente ale mobilierului și materialului didactic, de confecționarea de noi materiale didactice, de întreținere a curățeniei în școli etc.

Este de la sine înțeles că păstrarea în condiții bune a avutului școlilor, îngrijirea, curățirea și repararea lui la timp asigură o durabilitate mai mare a acestuia și, în consecință, duce la economisirea de mijloace materiale și bănești. O dovedesc aceasta acțiunile de felul celor desfășurate la școala din comuna Ștefănești, raionul Pitești, sau la Școala nr. 21 din Constanța, care au obținut frumoase realizări pe linie gospodărească.

Dar, pe lângă numeroasele exemple pozitive care se pot da în această direcție, se mai întîlnesc în școlile noastre cazuri cînd mobilierul sau materialele didactice sînt păstrate în condiții necorespunzătoare, sînt pline de praful, aruncate prin colțuri, ceea ce duce la rapida lor degradare și, în consecință, ridică necesitatea înlocuirii lor la intervale mult mai scurte decît ar fi normal. Aceasta cere însă cheltuieli suplimentare de materiale și bani. Este timpul ca asemenea atitudini de nepăsare să dispară cu totul din viața școlilor noastre. Directorii, pedagogii trebuie să dea cel mai bun exemplu de grijă pentru avutul școlii, de bună gospodărire.

În întreaga sa activitate educativă școala trebuie să se călăuzească de faptul că în orînduirea socialistă bunurile materiale și spirituale sînt produse ale întregii societăți și aparțin acesteia, că între interesele colectivității și ale fiecărui individ există o deplină concordanță. Trăsăturile morale proprii orînduirii bazate pe exploatare și

La Palatul pionierilor

Pe cînd purta cravată roșie și frecventa cercul de telecomunicații de la Palatul pionierilor, utemista Adina Brălaşanu, acum elevă în clasa a X-a, a căpătat o adevărată pasiune pentru radio-tehnică. Ea vine și acum deseori la palat, îat-o dînd aici îndrumări altor radio-amatori.

AL NOSTRU, ALE NOASTRE

„Al nostru, ale noastre” așa spun școlarii de la Palatul pionierilor. Cei ce și-au dorit cîndva un laborator, un pian, un atelier, un aparat de radio-emisie sau o vioară, cei ce păstrează, din copilăria tristă pe care au trăit-o în alte vremuri amintirea și regretul amar al unor dorințe neimplinite, al unor visuri spulberate, al unor idealuri ce nu s-au putut realiza, vor înțelege din plin adîncă semnificație a acestor cuvinte rostite de niște copii. Pionierii au un palat „al lor”, care le poartă numele, au uneltele și aparatele, planele și violoncellele „lor”, laboratoarele și atelierul „lor”. Dorințele lor se împlinesc, visurile lor devin realitate, idealurile lor se îndeplinesc.

Cel ce vrea să învețe tainele electrotehnicii găsește aici toate aparatele și materialele de care are nevoie și un profesor, un adevărat prieten, care îl îndrumă și îl ajută. Pentru pionierii atrași de mirajul muzicii se găsesc ne-numărate partituri și instrumente muzicale. Pentru cei care au îndrăgît pictura sau sculptura, automecanica sau literatura, timpăria sau teatrul, croitoria sau dansul — pentru toate gusturile și dorințele — Palatul pionierilor are un tezaur nesecat de comori. Sînt aici 50 de cercuri, în care peste 9.000 de pionieri minuiesc cele mai felurite uneltele și aparatele, își cultivă înclinațiile și talentele.

CEI MAI BUNI

Calea ce duce spre acest palat e deschisă tuturor, dar nu este prea simplă. Mi-a spus-o un „om” de o șchioapă, cu demnități și ghiozdan, pe care l-am întîlnit într-o zi cînd am intrat pe poarta palatului.

— Nu vine la palat oricine, declară sentențios „omul”. Trebuie să ai numai note mari. Cînd a fost să venim la palat, i-au ales pe cei mai buni.

te o bujie și cum funcționează motorul în patru timpi.

„Este de asemenea foarte important, mai adaugă profesorul, să te străduiești să menții treaz în permanență interesul cu care pionierii au venit la început la cerc”. Nu este numai o afirmație, ci o idee pe care profesorul Codîță se străduiește s-o traducă în fapt. Dovadă ne-o dau cîtiva membri de onoare ai cercului, care deși au trecut de mult de vîrsta pionierilor (unii au intrat chiar în producție — indiscutabil, ca mecanici auto), continuă să viziteze duminică, atelierul în care pentru prima dată au învățat cum se ține în mînă o pilă.

„Să fie totul cit mai apropiat de ce se petrece în viață” — această idee am auzit-o exprimată și de tovarășul Ilarion Ionescu, conducătorul cercului feroviar. Desigur, e mai greu să introduci un tren în Palatul pionierilor. Un tren în miniatură încapе însă destul de ușor. Pe o machetă trece prin „tuneluri” și peste „viaducte” printre „munți și văi”, o linie de cale ferată pe care circulă o garnitură minusculă, dar zgomotoasă. Trei colective de pionieri formate din șef de gară, radio-telegrafiști, mecanici de locomotivă, acari, revizori de vagoane etc. răspund cu toată seriozitatea de circulația trenului pe această linie. Și pentru că n-a fost posibil să se transporte la palat un tren autentic, pionierii se duc deseori prin gări, pe linia ferată, ca să depreindă tainele muncii de feroviar.

Trecînd prin cercul de matematică și fizică, prin cercul de croitorie de chimie, de timpărie, de artă plastică și telecomunicații, am auzit repetată în fel și chip aceeași idee, „Trebuie să-i pregătim pe pionieri pentru viață, pentru clipa cînd vor termina școala și vor intra în producție”.

— De aceea nu ne limităm numai la experiențele pe care le facem în cadrul cercului — îmi explica profesorul de chimie. Facem adesea excursii ca să vedem aplicația industrială a experiențelor pe care noi le-am făcut în mic, în laborator.

Munca la cercul de telecomunicații este pasionantă, ca munca din toate cercurile. Acum cîtiva ani, o codană cu ochi albaștri, pe nume Amalia Partin, a venit la palat cu gîndul să devină radio-amatoare. Deocamdată nu voia decît să poată comunica pe calea undelor cu alți radio-amatori din lumea întregă. Aici a aflat însă că înainte de toate trebuie să învețe radiotehnica. Incet-încet, Amalia Partin a devenit o bună tehniciană. Acum ea construiește aparate de radio la fabrica „Radiopopular”.

Nu este numai cazul ei. Sute de pionieri care au trecut cîndva prin cercurile palatului folosesc la locul lor de muncă numeroasele cunoștințe pe care și le-au însușit aici. Își amintesc deseori cu dragoste de profesorii de la care au primit primele îndrumări în meseria pe care o practică, astăzi, de palatul în care au învățat să iubească munca și să o prețuiască.

OCTAVIAN BUZESCU

Citiți în pag. 5—6 consultația

Cu privire la sectoarele economice și structura de clasă în R. P. R.

Cînd planul ține seama de problemele esențiale

Colectivul pedagogic al Școlii medii serale de pe lângă Combinatul poligrafic „Casa Științei“ desfășoară o muncă stăruitoare, susținută pentru a-i ajuta pe tinerii muncitori care frecventează școala să-și însușească temeinic toate cunoștințele predate. Pornind de la condițiile specifice în care se desfășoară munca în școala serală, planul de activitate al acestei școli cuprinde probleme esențiale, care oglindesc preocuparea colectivului de profesori de a asigura o cit mai bună pregătire a muncitorilor-elevi. O mare atenție se acordă în plan legăturii cu întreprinderile unde lucrează elevii. În acest scop sînt prevăzute vizite ale cadrelor didactice în întreprinderi și consfătuiri cu inginerii și tehnicienii care conduc procesul tehnic în aceste întreprinderi. O asemenea consfătuire a avut loc de curind, conform prevederilor planului, cu inginerii și tehnicienii Combinatului poligrafic. Cu acest prilej tov. Tronaru, director tehnic al Combinatului, a prezentat pe larg în fața pedagogilor o serie de aspecte privind procesul tehnologic de tipărire și legare a ziarelor, revistelor și cărților. Astfel profesorii au căpătat posibilitatea de a asigura, în predarea lecțiilor, imbinarea cunoștințelor teoretice cu munca productivă a elevilor. În săptămîna aceasta vor avea loc consfătuiri asemănătoare cu tehnicienii și inginerii de la întreprinderea TAROM, de la Centrul mecanic Otopeni și de la alte întreprinderi ai căror muncitori sînt elevii școlii.

Așa cum prevede planul, conducerea școlii și profesorii diriginți sînt în legătură strînsă și cu comisiile de selecționare din întreprinderi. În cadrul consfătuirilor pe care le-au avut pînă acum cu membrii acestor comisii s-au discutat măsurile ce trebuie luate în vederea asigurării unei frecvențe regulate la lecții a muncitorilor-elevi și în vederea creării unor condiții cit mai bune de învățare, pentru ca aceștia să se poată pregăti bine pentru lecții. Ca rezultat al acestor consfătuiri, printr-o strînsă legătură cu conducerea întreprinderilor s-a reușit să se obțină o frecvență regulată a elevilor, în-deosebi la clasele IX—XI. Ori de cîte ori se constată lipsa nemotivată a unui elev, diriginții claselor și uneori chiar directorul școlii, tov. E. Fulgeanu, iau legătura cu comisiile de selecționare din întreprinderi, care, cercetind situația, iau măsurile necesare.

De asemenea, ca rezultat al contactului direct și regulat între școală și întreprinderi, cărora li s-a adus la cunoștință ora- rul lecțiilor, s-au putut asigura condiții bune de învățare pentru elevi: au fost incluși în schimburi care le dau posibilitatea să dispună și de timp liber pentru studiul individual, au fost ajutați să-și procure materialul bibliografic de care au nevoie etc.

Un loc de seamă ocupă în planul general al școlii problema găsirii de mijloace și procedee pentru ridicarea nivelului la învățatură al elevilor. Astfel, de exemplu, planul prevede pentru comisiile metodice sarcina de a ajuta cadrele didactice să pună accentul în primul rînd pe pregătirea temeinică a lecției, pe buna organizare a acesteia, în așa fel incît să le dea elevilor posibilitatea de a-și însuși o bună parte din cunoștințe încă din timpul predării. Urmind aceste cerințe, comisiile metodice se ocupă îndeosebi de folosirea judicioasă a momentelor din lecție în care se realizează verificarea și fixarea cunoștințelor. Co-

miunile l-au îndrumat pe profesori să folosească verificarea cunoștințelor nu numai în scopul de a pune note elevilor, ci și în scopul adîncirii cunoștințelor acestora, în scopul recapitulării continue a celor predate.

Preocuparea existentă în școală pentru ajutorarea cit mai eficientă a elevilor în ceea ce privește însușirea cunoștințelor l-a îndemnat pe cei mai mulți dintre profesori să caute și să folosească cele mai bune metode de predare, să se oprească asupra problemelor esențiale, să înlăture amănunțele nesemnificative care duc la suprîncărcare. Bunăoară, tov. Silvia Dumitrescu, profesora de istorie, predînd la clasa a IX-a lecția

„Revoluția burgheză din Anglia“, le-a explicat elevilor pe scurt dar lîmpeze cauzele destrămării orînduirii feudale, căuînd în același timp să scoată în relief apariția noului mod de producție, modul de producție capitalist. Din expunerea profesoarei elevii și-au putut da seama că revoluția burgheză din Anglia s-a produs într-o țară unde relațiile capitaliste au învins atît pe țărîmii industrial cit și pe țărîmii agricole. Ei au înțeles, de asemenea, faptul că burghezia s-a sprijinit la început pe masele populare în lupta împotriva regimului feudal-absolutist al Stuartilor, iar mai tîrziu, cînd a ajuns la putere, a înațuit mișcarea populară.

Elevii ar fi plecat din clasă cu cunoștințele pe deplin clarificate dacă tovarășa Dumitrescu ar fi insistat mai mult asupra forțelor motrice ale revoluției, asupra acțiunii maselor populare în timpul ei.

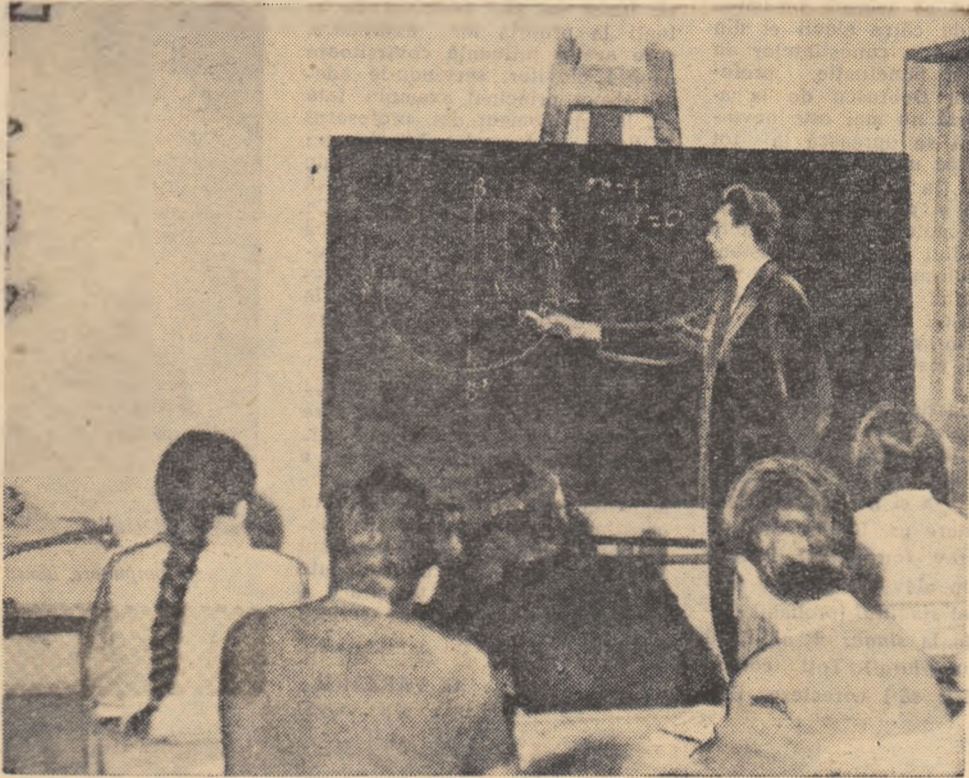
Tov. Elena Vasilescu, profesora de științe naturale se străduiește să aplice cit mai larg în lecțiile sale principiul predării intuitive. De pildă, la lecțiile „Înmulțirea sexuală a plantelor“ și „Frunza“ ea a folosit nu numai planșe și mulaje, ci și material viu. În timpul expunerilor tovarășa Vasilescu alcătuiește scheme ale lecțiilor pe care le predă, ceea ce îi ajută foarte mult pe elevi la fixarea cunoștințelor.

Și profesorii de matematică sprijină pe elevi să plece din clasă cu lecția învățată. Bunăoară, tov. E. Fulgeanu face permanent apel la puterea de judecată a elevilor, reușind să formuleze cu ajutorul acestora regulile, teoremele, concluziile matematice. Aceeași preocupare o vedește și prof. W. Mendelsohn în lecțiile pe care le predă.

Totuși, unul dintre profesorii de matematică — tov. A. Pislaru — care nu acordă suficientă atenție pregătirii lecțiilor, predă uneori elevilor cunoștințe incomplete și chiar greșite. De exemplu, el a dat elevilor din clasa a V-a o definiție greșită a adunării și a proprietăților acesteia. De asemenea, tov. Pislaru nu respectă programa școlară. El a predat la aceeași clasă scrierea și citirea numerelor romane, capitol scos din programa școlară. Este necesar ca tov. Pislaru să acorde mai multă grijă pregătirii sale, să-și întocmească planuri zilnice de lecții. Comisia metodică a profesorilor de matematică va trebui să-i acorde un ajutor substanțial.

Concentrîndu-și activitatea asupra îmbunătățirii procesului instructiv-educativ, acordînd toată atenția pregătirii lecțiilor, ajutîndu-i pe elevi să-și însușească în cadrul lecției principalele cunoștințe cerute de programa școlară, cadrele didactice de la Școala medie serală de pe lângă Combinatul poligrafic „Casa Științei“ vor reuși să răspundă din ce în ce mai bine cerințelor care stau în fața lor.

G. M. RADULEA

Oră de matematică la clasa a X-a a Școlii medii serale de pe lângă Combinatul poligrafic „Casa Științei“

CĂI DE INSUȘIRE A DEPRINDERILOR PRACTICE

OBSERVAREA

Una dintre căile cele mai frecvent folosite în vederea cunoașterii de către elevi a modului cum sînt construite și cum funcționează unelele și mașinile, a felului cum se desfășoară operațiile de muncă în întreprinderi o constituie observarea. Aceasta se realizează atît în școală — la lecții, în activitatea de laborator sau în atelierul școlare — cit și în afara ei, cu prilejul vizitelor în întreprinderi și al practicii în producție.

Observațiile elevilor pot fi realizate în două feluri: 1) observarea obiectelor, fenomenelor și a proceselor tehnologice de muncă în condiții naturale (de exemplu așa cum se petrec ele într-un atelier al unei întreprinderi, într-o uzină etc.) și 2) observarea în condiții experimentale, special create (de exemplu, prezentarea în școală a construcției și funcționării unui motor electric de curent continuu, arătîndu-se piesele care intră în construcția lui, care sînt principalele fenomene fizice pe baza cărora funcționează acestea și la ce este utilizat etc.).

Folosind observațiile ca o cale de însușire de către elevi a cunoștințelor practice de muncă, trebuie să ținem seama că ele trebuie să fie neapărat urmate de exerciții practice. Elevii vor observa, de exemplu, de mai multe ori cum se lucrează la strung, operațiile care se efectuează în timpul lucrului cu acesta. Ei nu se vor opri însă la observații, ci la un moment dat (moment care corespunde cu un grad superior de stăpînire a cunoștințelor necesare lucrului la strung) vor trece la exerciții practice de prindere a piesei în strung, de fixare a cuțitului, de strunjire.

Observațiile vor fi de scurtă durată atunci cînd scopul urmărit este ca elevii să-și însușească cunoștințe practice mai simple, cum ar fi, de exemplu, mînuirea unor scule, a unor unelte, cunoștințe despre trasaș etc. Ele vor fi de lungă durată atunci cînd se urmărește ca elevii să capete cunoștințe și să-și formeze deprinderi practice de muncă mai complexe, cum sînt acelea necesare manevrării mașinilor-unelte. Observațiile de lungă durată se pot realiza fie prin vizite repetate ale elevilor într-o întreprindere, pe baza unei tematici bine alese, fie în cadrul practicii în producție (în timpul anului sau

în timpul practicii de vară). Observațiile de lungă durată cuprind un timp mai larg de fapte, fenomene și procese de producție.

Observațiile elevilor, atît în condițiile naturale de producție cit și în condiții experimentale, trebuie îndrumate cu grijă de către profesori, cit și de cadre de specialitate — muncitori, tehnicieni, maîștri, ingineri din întreprinderi. În îndrumarea observațiilor este necesar să se plece de la faptul că acestea trebuie să urmărească un scop bine definit — cum ar fi, de pildă, însușirea procedeeelor de prindere a piesei în strung, deprinderea modului de lucru la acesta etc. Realizarea scopului solicitat în timpul observării multă atenție din partea elevilor — și anume, o atenție în același timp concentrată și distributivă, pentru a vedea și a ține seama simultan de mai multe fenomene ce se petrec în cadrul procesului tehnologic la care asistă, pentru a-și trece atenția de la un lucru la altul, de la un fenomen la altul. Aceasta este necesar cu atît mai mult cu cît tehnica modernă trebuie să fie minuită de muncitori capabili să deservască simultan mai multe mașini-unelte automate, cu o atenție distributivă extrem de dezvoltată.

Foarte importantă — și răspîdită larg — este observația cu prilejul vizitelor în întreprinderi. Deseori școlile organizează cu elevii, pe clase sau grupe de clase, asemenea vizite în întreprinderile industriale. În multe cazuri, însă, aceste vizite se reduc la o trecere pasivă în revistă de către elevi a diferitelor aspecte observate într-un atelier sau altul al întreprinderii. Fără îndoială că asemenea vizite superficiale nu dau elevului posibilitatea să observe sistematic, după metode științifice, felul cum sînt construite și cum funcționează mașinile, cum se desfășoară procesul tehnologic de fabricație, cum lucrează muncitorii etc. De aceea vizitele de acest fel duc cel mult la obținerea unor cunoștințe izolate, fragmentare despre producție, fără să contribuie în mod real la însușirea deprinderilor practice de muncă.

Profesorii-maîștri și profesorii de fizică, chimie și matematică de la Școala medie din Dej au căutat să înlăture din practica lor efectuarea unor asemenea vizite formale în întreprinderi. Ținînd seama de programele de învățămînt și de po-

sibilitățile elevilor din fiecare clasă, s-a stabilit în primul rînd tematica vizitelor în întreprinderile din localitate și din centrele apropiate. În această tematică s-au prevăzut, de exemplu, pentru elevii clasei a IX-a, mai multe vizite la atelierele C.F.R.-Dej, pentru a li se da prilejul să-și însușească, pe calea observației, cunoștințe asupra construcției strungului și asupra lucrului la strung. Pentru efectuarea vizitei se va organiza legătura cu cadrele de conducere ale secției de strungărie a atelierelor, pentru a li se explica scopul acesteia și a solicita citiva muncitori strungari care să primească pe lîngă ei cite o grupă de 2—3 elevi. Elevii vor observa cum minuiască acești muncitori strungul și vor asculta explicațiile lor — exemplificate practic — asupra lucrului la strung.

În instruirea grupelor de elevi pentru vizita în producție li se va arăta că ei trebuie să observe în ce constă procesul de lucru la strung — minuirea acestuia, fixarea piesei în strung prin diferitele procedee, fixarea cuțitului la strung etc. — și că, în acest scop, vor trebui să-și concentreze atenția asupra observării problemelor de bază ale sistemului de lucru la strung și să fie în stare să-și distribuie această atenție. De pildă, să observe și să țină seama simultan de fenomene ca rotirea axului strungului împreună cu piesa de strunjit, înaintarea cuțitului în metal, sistemul de răcire, poziția diferitelor manivele și întrerupătoare cu ajutorul cărora muncitorul minuieste mașina-uneltă, cum se servește muncitorul de acestea în timpul lucrului etc.

Fiecare vizită în întreprindere va fi urmată de o analiză a acesteia, în care vor fi scoase în evidență tocmai acele cunoștințe și deprinderi practice de muncă cu care trebuie să rămîna elevii din vizita făcută în întreprindere și pe care ei vor trebui să li le dezvolte în viitor prin alte căi.

Astfel, prin observații, elevii școlii de cultură generală pot căpăta numeroase cunoștințe practice despre producție, pot fi bine pregătiți pentru activitatea practică viitoare.

F. DIAC
PAVAI ALEXANDRU
profesor la Școala medie din Dej

Intîlnire cu prieteni dragi

De curind, în viața unității de pionieri de la Școala medie „Mihail Sadoveanu“ din București s-a petrecut un eveniment important: sfatul unității a organizat pentru pionierii frunțași o excursie la Podul Prieteniei și o intîlnire, acolo pe pod, cu prieteni dragi — pionierii bulgari din orașul Russe.

Cînd cei 50 de pionieri din clasele a III-a și a IV-a pășeau sub arcadele monumentale ale podului, în celălalt capăt se zăreau, îndreptîndu-se spre noi, pionierii bulgari. Intr-o clipă, rîndurile s-au rupt. Copiii și-au strîns prieteneste mâinile, s-au îmbrățișat.

Apoi, pionierii au dansat „Alunelui“ și „Padruka maia“, au cîntat, au făcut schimb de cravate, de insignes, de fotografie, de adrese. Pionierii bulgari au povestit cu însuflețire prietenilor lor români despre modul interesant în care și-au petrecut vacanța de vară în tabăra de pionieri și despre activitatea iremonșă ce se desfășoară la Casa pionierilor din orașul Russe. La rîndul lor, pionierii romîni le-au vorbit prietenilor despre activitatea bogată pe care o desfășoară la Palatul pionierilor, în cercuri etc.

Cele două ore cit a durat intîlnirea au trecut pe nesimțite. Trompetiștii și tobocarii au sunat adunarea. Răsunau urale și strigăte: „Drum bun!“ „Salutare pionierilor din R. P. Romîni!“ „Salutare pionierilor din R. P. Bulgaria!“

În drum spre casă, și unii și ceilalți au făcut planuri pentru viitoarea intîlnire, pe care o doresc cit mai grabnic.

Cu privire la sectoarele economice și structura de clasă în R. P. R.

Teoria despre clasele sociale și lupta de clasă ocupă un loc central în învățătura marxist-leninistă. De înțelegerea naturii fiecărei clase și păturii sociale, de analiza raporturilor dintre clase în fiecare etapă a dezvoltării societății, de cunoașterea schimbărilor petrecute în structura claselor sociale depinde în măsură hotărâtoare elaborarea unei linii politice juste de către partidul marxist-leninist al clasei muncitoare. Teoria marxistă a claselor sociale și luptei de clasă stă la baza învățaturii despre caracterul inevitabil al instaurării dictaturii proletarietului, ca unicul drum de trecere de la capitalism la socialism, despre alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, despre rolul conducător al clasei muncitoare și partidului său marxist-leninist în revoluția și construcția socialistă. În perioada de trecere de la capitalism la socialism, din analiza schimbărilor ce se petrec în structura de clasă a societății, partidul trage concluzii privind politica de construire a economiei și culturii socialiste.

Marx și Engels au arătat că baza existenței claselor sociale o constituie deosebirea dintre oameni după locul pe care îl ocupă în sistemul relațiilor materiale de producție, istoricește determinate. Clasele sociale, scria Engels, sînt de fiecare dată produsul relațiilor de producție și de schimb, într-un cuvînt, al relațiilor economice din epoca lor. Dezvoltînd și îmbogățind tezele marxiste, Lenin a definit clasele sociale ca fiind „...grupuri mari de oameni, care se deosebesc după locul pe care-l ocupă într-un anumit sistem de producție socială istoricește determinat, după raportul lor (de cele mai multe ori consfințit și întărit prin legi) față de mijloacele de producție, după rolul pe care-l au în organizarea socială a muncii, și deci după felul în care obțin acea parte de care dispun din bogăția societății și după mărimea acestei părți”¹.

Definiția leninistă se referă la clasele sociale existente în modurile de producție cu clase antagonice, în condițiile existenței proprietății private asupra mijloacelor de producție. Ea constituie însă arma teoretică și în analiza claselor sociale din perioada de trecere de la capitalism la socialism.

În orice societate, prin urmare și în condițiile perioadei de trecere de la capitalism la socialism pe care o străbate țara noastră, schimbările înlăptuite în cadrul modului de producție, schimbarea raporturilor de proprietate asupra mijloacelor de producție, constituie izvorul transformărilor sociale, de clasă.

Reforma agrară, naționalizarea principalelor mijloace de producție industriale, crearea și dezvoltarea relațiilor de producție socialiste în industrie, agricultură, în toate ramurile economiei naționale — înlăptuite de puterea populară — au schimbat poziția diferitelor clase sociale față de mijloacele de producție, locul lor în sistemul producției materiale, felul în care își însușesc partea ce le revine din venitul național. Unele clase sociale au dispărut complet sau aproape complet, altele s-au transformat radical. În procesul desăvirșirii revoluției burghezo-democratice a fost desființată ca clasă moșierimea. Prin naționalizarea întreprinderilor industriale, de transport, a comerțului de gros etc. și prin înlăptuirea altor sarcini ale revoluției socialiste a fost desființată ca clasă burghezia de la orașe. În 1959 au fost lichidate rămășițele oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură. Trecerea terenurilor agricole care depășesc puterea de muncă a chiaburilor în folosința gospodăriilor agricole colective sau a altor unități agricole socialiste, însoțită de trecerea proprietarilor acestor terenuri în categoria ce corespunde noii lor stări social-economice, a însem-

nat lichidarea bazei economice a chiaburimii, desființarea ei ca clasă

În anii puterii populare, poporul român, condus de Partidul Muncitoresc Român, a obținut succese hotărâtoare în construirea bazei economice a societății socialiste. În 1948, după naționalizarea principalelor mijloace de producție, structura economică a Republicii Populare Române îi era caracteristică existența a mai multor sectoare economice: socialist, mica producție de mărfuri și privat-capitalist. În perioada care s-a scurs s-au obținut succese de însemnătate istorică în dezvoltarea spre socialism a R.P.R. Socialismul a învins pe deplin și definitiv în industrie, în sistemul bancar-financiar, în comerț și deține poziții hotărâtoare în agricultură. A fost creată și se lărgeste continuu baza tehnică-materială a socialismului. Întreaga economie socialistă cunoaște un puternic avînt. Aceste realizări se oglindesc în structura economică-socială a țării. În prezent există în țara noastră următoarele sectoare social-economice :

1. Sectorul socialist, care se bazează pe proprietatea socială asupra mijloacelor de producție și pe relații de producție de colaborare și ajutor reciproc între oamenii muncii. În cadrul sectorului socialist există două forme de proprietate socială — forma proprietății socialiste de stat (bun al întregului popor) și forma proprietății cooperatist-colectiviste (de grup), bun al diferitelor unități agricole cooperatist-socialiste și al colectivelor de oameni ai muncii din cooperatiile de consum și din cooperatiile meșteșugărească.

Proprietatea socialistă de stat, principala parte a sectorului economic socialist, cuprinde: fabricile, uzinele și minele, pădurile, apele, izvoarele de energie naturală, bogățiile de orice natură ale subsolului, transportul feroviar, fluvial, maritim, aerian, auto, băncile, poșta și telegraful, telefonul și radioul, mijloacele de tipar, cinematografia și teatrul, gospodăriile agricole de stat, stațiunile de mașini și tractoare, întreprinderile comunale, partea naționalizată a fondului de locuințe, întreprinderile comerciale de stat, instituțiile științifice și culturale de stat, instituțiile de învățămînt, sanatoriile, spitalele și stațiunile balneo-climaterice ș.a. Proprietatea socialistă de stat este forma cea mai dezvoltată a proprietății sociale din țara noastră. De aceea sectorul socialist de stat are rolul conducător în economia națională, dezvoltarea sa determinînd dezvoltarea tuturor ramurilor producției sociale, inclusiv dezvoltarea proprietății cooperatist-colectiviste; sectorul socialist de stat are rolul principal în determinarea mersului înainte spre socialism al întregii noastre societăți.

Proprietatea socialistă de stat este într-o continuă dezvoltare. Relațiile de producție socialiste, statornicite pe temelia acestei proprietăți, sînt un puternic motor al dezvoltării forțelor de producție. S-a dezvoltat și se dezvoltă în primul rînd industria socialistă și pivotul ei, industria grea, baza progresului tuturor celorlalte ramuri ale economiei naționale. În anii puterii populare au fost construite 138 de fabrici și uzine noi, iar alte peste 300 au fost reutilitate cu instalații și agregate moderne. Au fost făurite noi ramuri industriale și dezvoltate cele moștenite de la vechiul regim. Producția industrială a crescut în perioada 1948—1958 de peste 4,6 ori. Fondurile fixe din sectorul socialist erau în 1958 cu 78% mai mari față de 1950. A crescut baza tehnică-materială în sectorul socialist de stat din agricultură; numai numărul tractoarelor fizice era în luna august 1959 de 36.000, față de cca. 4.000 aflate în România burghezo-moșierască în 1938.

Creșterea continuă a proprietății socialiste de stat este

chezășia progresului economic al țării, a ridicării neconținute a nivelului de trai material și cultural al populației.

Forma cooperatist-colectivistă a sectorului socialist cuprinde gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole, cooperativele agricole de producție, cooperativa meșteșugărească, cooperativa de consum cu inventarul lor, întreprinderile sau construcțiile ce le aparțin și producția pe care ele o realizează. La 1 august a.c. existau 15.668 de gospodării colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri agricole, în care s-au unit 2.489.400 de familii, reprezentînd 69,5% din totalul gospodăriilor țărănești. Ba începutul acestui an erau 638 de cooperative meșteșugărești, care dispuneau de 8.227 unități de deservire a populației. 170.000 meșteșugari de diferite specialități sînt reuniți în cooperative meșteșugărești. Cooperativa de consum dispune de peste 26.000 unități de desfacere — magazine universale, magazine specializate, restaurante, cofetării — de 800 secții de producție, care fabrică bunuri de consum, materiale de construcții etc.

Proprietatea socială cooperatist-colectivistă se află într-o continuă dezvoltare și consolidare. Suprafața agricolă a sectorului cooperatist la sate a crescut de la 1.183.100 ha în 1955 la 5.935.900 ha la 1 august 1959. Fondul de bază la 100 ha de teren agricol a atins peste 100.000 de lei. Crește fondul obștesc în întovărășirile agricole prin cumpărarea de unelte agricole, animale de muncă și de producție, construirea de grajduri, saivane etc. În ce privește cooperatiile meșteșugărească, valoarea forțărilor fixe din industria cooperatistă era la începutul acestui an de 707.000.000 de lei iar producția globală a industriei cooperatiste în producția globală a industriei socialiste reprezenta 7%. La aceeași dată valoarea mijloacelor fixe ale cooperatiilor de consum era de 800.000.000 de lei. Dezvoltarea averii obștesc în cooperatiile agricole de producție și meșteșugărească constituie izvorul creșterii bune stări a țărănimii cooperatiste și meșteșugarilor cooperatori.

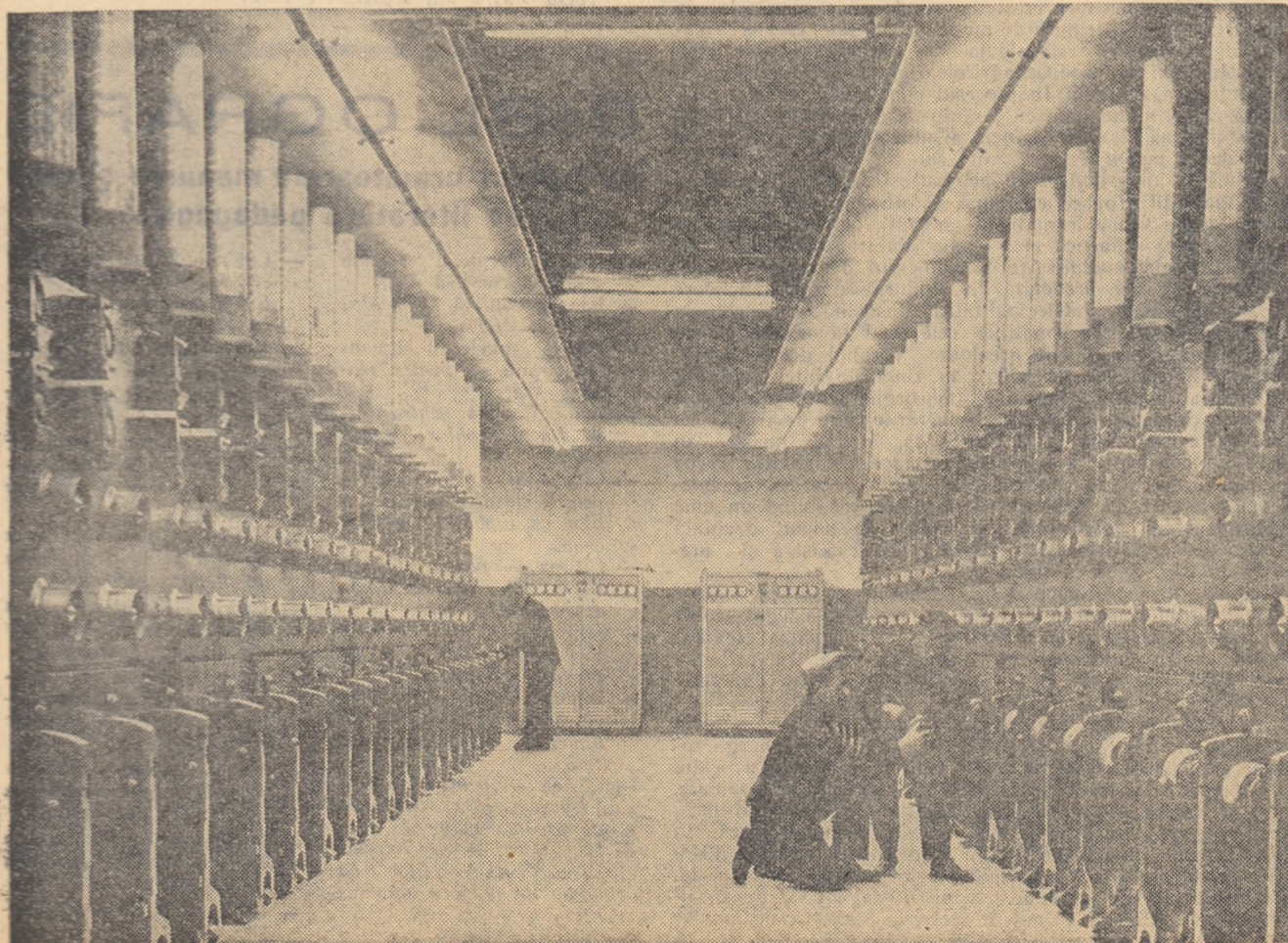
Sectorul economic socialist de stat și sectorul cooperatist-colectivist conlucrează în cea mai strînsă legătură pe linia multilaterală a producției și schimbului, în aplicarea politicii partidului, de dezvoltare a economiei naționale și ridicare continuă a nivelului de trai al poporului muncitor. Consolidarea continuă a agriculturii socialist-cooperatiste depinde în măsură hotărâtoare de industrializarea țării, de ajutorul dat de către statul democrat-popular prin stațiunile de mașini și tractoare, prin bugetul de stat etc. De aceea interesul general al tuturor oamenilor muncii este dezvoltarea continuă a sectorului socialist de stat, în primul rînd dezvoltarea industrializării socialiste a țării.

2. Sectorul micii producții de mărfuri cuprinde gospodăriile țărănești individuale mici și mijlocii, bazate pe munca proprie a producătorului, atelierele meseriașilor care nu exploatează munca alt-

În 1949 aproape 94,0% din totalul gospodăriilor țărănești îl formau țărani muncitori cu gospodării individuale. În procesul transformării socialiste a agriculturii, prin intrarea țărănilor muncitori în unități agricole socialist-cooperatiste, numărul țărănilor din sectorul micii producții de mărfuri s-a redus an de an. În prezent, din sectorul micii producții de mărfuri fac parte aproximativ 1.100.000 de familii țărănești, care stăpînesc mai puțin de 30% din suprafața arabilă a țării. Cît privește meseriașii cu ateliere proprii, care nu exploatează muncă străină, numărul lor, de asemenea s-a redus încontinuu, o dată cu creșterea numărului celor intrați în cooperative meșteșugărești. După date estimative la 1 ianuarie 1959 existau în țară (la orașe și sate) 125.000 meseriași ne-cooperativizați (inclusiv membrii de familie).

În interiorul micii producții de mărfuri, și cu deosebire în rîndurile țărănilor muncitori cu gospodărie individuală, au loc schimbări de o însemnătate deosebită. Dezvoltarea puternică a sectorului socialist, în primul rînd rezultatele obținute în industrializarea socialistă a țării și transformarea socialistă a agriculturii, influențează producția și schimbul din sectorul micii producții de mărfuri. Țărani muncitori cu gospodării individuale sînt legați prin relații economice multilaterale cu industria socialistă, cu agricultura socialistă, cu comerțul socialist, cu organizațiile socialiste de credit. Prezența la sate a stațiunilor de mașini și tractoare, a gospodăriilor de stat, a cooperatiilor de consum influențează activitatea de producție și de schimb a gospodăriilor țărănești individuale și li dă, pe baza interesului material al țărănilor, o orientare nouă, deosebită de ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin „mică producție de mărfuri”. Țăranul individual intră din ce în ce mai mult în relații de producție și de schimb cu industria, comerțul și creditul socialist, ceea ce îl îndepărtează, treptat, de cercul strîmt al micului producător de mărfuri și îl introduce în sfera relațiilor economice socialiste. Cît de complexe sînt procesele din interiorul micii producții de mărfuri, în condițiile actuale ale construcției socialiste la noi în țară, o arată, de exemplu, situația țăranului cu gospodărie individuală înscris în cooperativele de consum. Acesta își bazează existența pe proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, dar desface mărfuri și se aprovizionează prin cooperatie, primește sprijinul stațiunilor de mașini și tractoare, al gospodăriilor de stat, contractează cu statul socialist etc. Toate acestea îi restrîng calitatea sa de mic-producător și îl îndreaptă înspre relații de producție și de schimb cu conținut socialist, care nu sînt socialiste, dar au și un conținut economic socialist. Orașul socialist, sectorul socialist din agricultură prin toate pîrghiile economice de care dispun, exercită o mare forță de atracție și duc după sine satul spre socialism. Statul democrat-popular, aplicînd politica Partidului Muncitoresc Român, conduce acest proces complex, a cărui deplină încheiere va marca făurirea economiei socialiste unitare.

3. În economia țării noastre mai există încă unele elemente capitaliste. Sectorul capitalist, care în 1949 dădea 48,6% din producția globală industrială a țării, cuprîndea 60,5% din comerț și cca. 5,5% din numărul gospodăriilor țărănești individuale, a suferit schimbări foarte mari. Creșterea an de an a sectorului socialist — de stat și cooperatist — a dus la restrîngerea concomitentă a sferei relațiilor capitaliste de exploatare. Burghezia de la orașe și chiaburimea au fost desființate ca clase. Au rămas ca elemente capitaliste, cu o greutate specifică neînsemnată în cadrul economiei naționale, unii care își asigură existența pe calea comerțului particular, însușindu-și o parte din veniturile oamenilor muncii, unii proprietari de mijloace de producție de la sate (deținători de prese de ulei, darace de lînă, gateri, mori țărănești, piuă

Uzinele Săvinești, Sala înfășurării firelor.

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 29, E.S.P.L.P., 1956, pag. 404—405.

Formarea concepției materialist-științifice în cercurile de elevi

În cadrul orelor de fizică, chimie, geologie, literatură, istorie, geografie etc. profesorii formează bazele concepției materialist-științifice despre lume a elevilor, asigură înțelegerea justă de către ei a dezvoltării naturii și a vieții sociale. Cunoștințele dobândite la lecții se largesc și se aprofundează în cadrul activității în afara clasei — în cercuri, la conferințe, cu prilejul discuțiilor, prin lecturi literare, prin vizitarea muzeelor, a expozițiilor, prin excursii, prin vizionarea și discutarea filmelor cu conținut anti-religios.

În articolul de față vom arăta cum s-a organizat în școala noastră activitatea în afara de clasă și, în special, activitatea din cercuri în scopul de a le forma elevilor o concepție materialist-științifică, ateistă despre lume.

Cercul de fizică și astronomie de pildă, a organizat șezători cu teme ca: „Prietenii, pînă la cea mai depărtată planetă nu este chiar așa de departe”, „Marte și Pământul, planetele sistemului solar”, „Cometele și meteorii”, „Sateliții artificiali sovietici ai Pământului și religia”. La aceste șezători au fost vizionate filmele „Universul”, „Sistemul nostru solar”, „Energia atomică folosită în scopuri pașnice”, „Folosirea electricității în industrie” etc.

Membrii cercului de chimie au organizat sub conducerea profesorului lor șezători cu temele: „Știința și religia sunt incompatibile” și „În vizită la un atchimist” în cadrul celei de a doua șezători au fost demonstrate oserie de „minuni” ca transformarea apei în vin, obținerea „laptelui” din „apă”, aprinderea unui foc mare cu un beșor, transformarea unei monede de bronz în monedă de „argint” pictarea unui portret cu ajutorul pulverizatorului etc.

În școala noastră funcționează de cîteva ani cercul „Tînărul ateist”. Cel 45 de membri ai acestui cerc — elevi — organizează adesea șezători cu teme științifice, excursii la muzee, citesc și discută articole, broșuri și opere literare cu conținut ateist, dezbate diferite referate etc. Astfel în cerc au fost

discutate referate cum ar fi: „Ce este religia?”, „A existat oare Isus Hristos?”, „Originea sărbătorilor religioase”, „Esența sărbătorii religioase a Crăciunului”, „Originea Paștelui”, „Sateliții artificiali ai Pământului”. Cercul „Tînărul ateist” a organizat o interesantă șezătoare cu tema: „Pictorul rus V. G. Perov și lupta lui împotriva bisericii”. O elevă a povestit biografia artistului, a caracterizat opera lui și a analizat tablourile „Masa la mînăstire”, „Predica la țară” și „Împărțirea moștenirii la mînăstire”, ale căror reproduceri le-au fost prezentate elevilor. Elevii au pus întrebări legate de conținutul tablourilor. La sfîrșitul șezătorii s-au citit fragmente din broșura lui E. Dulman „De ce am încetat să mai cred în Dumnezeu”.

La multe din șezătorile organizate de cercul „Tînărul ateist” își dau concursul și membrii celorlalte cercuri. Membrii cercului de chimie, de exemplu, fac experiențe cu ajutorul cărora demască diferențele „vrăjitorii”, cei de la cercul dramatic citesc fragmente din operele scriitorilor atești etc.

Dintre numeroasele șezători organizate pe întreaga școală trebuie reliefați cea cu tema „Biserica rusă în lupta împotriva revoluției din anii 1905—1907 și a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie”. Pregătind această șezătoare elevii au folosit un vast material bibliografic. Printre altele, ei au pus în scenă povestirea „Făcătoarea de minuni”, de V. Tendriakova. S-a organizat și o expoziție de fotografii cu tema „Știința și religia”. Articolele de la gazeta de perete „Ateist” au demascat caracterul reacionar al luptei bisericii pravoslavnice ruse împotriva revoluției proletare.

În cadrul activităților din cerc elevii au întocmit două albume ilustrate. Primul album are următoarele capitole: „Clasici ai marxism-leninismului și democrații revoluționari ruși despre rolul reacionar al religiei și al bisericii”, „Proverbe și zicători rusești despre religie”, „Vorbește membrii cercului”, „Ce este religia”, etc. Pe prima pagină a celui de al doilea album este reproducut articolul 124 din Constituția U.R.S.S. Pe pagina următoare

se află portretul lui Lenin și sint reproduce ideile lui despre religie. În capitolul „Scriitorii ruși despre religie” sînt portrete și citate din operele lui A. S. Pușkin, N. G. Cernișevski, Saltikov-Scedrin, I. Franko, Maxim Gorki, V. Maiakovski și o bibliografie a unor lucrări ateiste. Capitolul „Artiștii ruși despre religie și biserica” cuprinde reproduceri după tablourile cu conținut ateist ale lui Perov, Repin, Pokirev, Korzhin și alții. Ultimul capitol al albumului intitulat „Știința și religia sînt incompatibile”, cuprinde articolul „Sateliții artificiali ai Pământului și poveștile religioase despre cer”, descrierea sateliților artificiali ai Pământului și fotografiile lor.

În munca noastră de înarmare a elevilor cu concepția materialist-științifică despre lume folosim și alte mijloace educative. Unul dintre cele mai importante este îndrumarea pe acest făgaș a lecturii elevilor. Nu de mult s-a organizat în școală o expoziție de cărți ateiste: volume de versuri și poezii ale lui Pușkin, cartea lui Radicev „Călătorie de la Petersburg la Moscova”, poemul lui Lermontov „Mjiri”, satirele lui Saltikov-Scedrin, diferite povestiri ale lui Maxim Gorki, poeziile lui V. Maiakovski, articolul lui J. Fucik „Lăcusta și religia”, precum și o serie de cărți și broșuri cu conținut ateist.

Am căutat să-i antrenăm în această muncă și pe părinți, cărora le revine un rol foarte important în formarea la copii a concepției materialist-științifice despre lume. Profesorii discută deseori cu părinții aceste probleme. În școală se organizează deseori conferințe științifice în cadrul lectoratului pentru părinți.

Muncind perseverent pentru îmbunătățirea conținutului lecțiilor și al activităților în afara clasei, întărind legătura cu părinții vom reuși să-i înarmăm pe toți elevii cu o concepție justă despre lume, să facem din ei militanți activi pentru promovarea acestei concepții.

I. V. ANDREEV

Școala medie nr. 7 din orașul Maikop

Școala trebuie să contribuie la realizarea de economii

(Urmare din pag. 1)

pe proprietatea privată — delăsarea, nepăsarea, lăcomia, risipa — nu și pot găsi locul în socialism. În aceste condiții, educarea tinerelor generații în spiritul bunei gospodării, al grijii față de bunul obștesc și al economisirii căpătă o importanță deosebită. Școlarii trebuie să devină conștienți de faptul că avutul școlii este avut obștesc, strîns pentru ei, cu grijă și dragoste, de către oamenii muncii și că, de aceea, au datoria să-l păstreze în condiții cit mai bune. Acest avut este destinat să servească numeroase generații de elevi și este o datorie patriotică a fiecăruia de a-l transmite bine păstrat, mai departe.

Dar școlarii nu trebuie numai convinși de necesitatea și însemnătatea păstrării avutului obștesc, ci trebuie să dovedească și prin fapte acest lucru, să capete deprinderi de buni gospodari, de oameni economi. Numeroase căi stau la îndemîna învățătorilor și profesorilor pentru îndeplinirea acestui scop.

Una din căile cele mai importante pentru educarea elevilor în spiritul bunei gospodării și al grijii față de avutul obștesc o constituie organizarea acțiunii de autodeservire în școli, preluarea de către colectivele de elevi a unor datorii privind întreținerea și păstrarea avutului școlii. În cadrul acestei acțiuni elevii preiau asupra lor sarcina efectuării curățeniei în sălile de clasă, în internate, în curți, pe terenurile de joc etc. Intrecerile între școlarii pentru cea mai curată și cea mai frumoasă sală de clasă sau școală stimulează interesul acestora pentru buna gospodărire a școlii și are un mare efect educativ. Organizînd autodeservirea în școli, cadrele didactice trebuie să le arate elevilor că aceasta duce totodată la economisirea de forță de muncă și de fonduri. Că fondurile eliberate pot fi folosite pentru dezvoltarea economiei naționale în sectoare unde se simte mai mare nevoie. Un exemplu concludent îl oferă elevii de la Școala medie „Zoiia Kosmodemianskaia” din Capitală care, prin organizarea autodeservirii, au reușit să elibereze o parte din personalul de serviciu de obligațiile privind curățenia, să și întrețină clasele și dormitoarele cu forțe proprii.

Dar colectivele de elevi pot lua asupra lor și alte sarcini. Astfel, ele pot să fie antrenate direct în repararea mobilierului și a materialului didactic. Aceasta se poate realiza înosebi în cadrul orelor de lucrări practice, în care elevii trebuie să capete cunoștințe și deprinderi pentru confecționarea de obiecte utile, pentru efectuarea unor lucrări de interes comun. Pentru asemenea lucrări pot fi folosite și unele activități din timpul vacanțelor școlare.

Dar sfera activităților prin care se poate realiza educarea elevilor în spiritul bunei gospodării și al păstrării avutului obștesc este mult mai largă. Tot aici se înscriu participarea pionierilor și școlarilor la munca pe șantiere, la acțiunile de economisire organizate în întreprinderile care patronază școlile, colectarea de fier vechi, plantarea de pomi și flori, înfrumusețarea curților școlilor și grădiniștilor, îngrijirea parcurilor, monumentelor. Participînd la diferitele forme de muncă social-utile în școală și în afara ei, școlarii încep să respecte tot mai mult munca lor și a altora și, totodată, să respecte roadele muncii, avutul obștesc. În același timp, participarea școlarilor la acțiunile de folos obștesc contribuie și mai mult la formarea deprinderilor de buni gospodari și aduce statului însemnate economii. Poate fi citat în această privință exemplul pionierilor și școlarilor din raionul Ciacova, care au cules peste 9000 kg castane, al celor din Lupeni, care au plantat 40.000 puieți sau al celor de la școala din comuna Băduleasa, raionul Turnu Măgurele, care au colectat în cîteva zile 1.300 kg. fier vechi.

O dată cu formarea la elevi a deprinderilor de bună gospodărire, cu educarea lor în spiritul grijii față de avutul obștesc, li se formează și convingeri și deprinderi de economisire. Explicîndu-le școlarilor importanța economiilor pentru asigurarea nevoilor întregii societăți, cit și a unor nevoi personale, arătîndu-le ce se poate realiza din economii, cadrele didactice li vor putea deprinde să economisească în mod permanent. Este o datorie patriotică pentru învățătorii și profesorii de a face din fiecare școlar un depunător la C.E.C., de a fi ei înșiși exemplu în această privință și de a-i antrena pe copii pentru combaterea manifestărilor de risipă.

Educîndu-i pe elevi în spiritul grijii față de avutul obștesc și al economisirii, antrenîndu-i în acțiunile de interes obștesc, contribuim la formarea unor tineri cu dragoste de muncă, care știu să prețuiască și să apere munca și roadele ei.

ARTICOLE DESPRE PEDAGOGIA ROMÎNEASCĂ ÎN PRESA DE PESTE HOTARE

De curînd, revista Institutului de pedagogie al Universității din Roma, „I Problemi della Pedagogia”, a publicat un articol al tovarășului Petre Drăgoiescu, președintele Consiliului Superior al Școlilor, intitulat

„Școala romînă astăzi”. Aceeași revistă a publicat la începutul acestui an și articolul tovarășului prof. univ. Stanciu Stoian, directorul Institutului de științe pedagogice, despre „Principiile democratice ale școlii în R.P.R.”.

An unț

Aducem la cunoștința cititorilor că la 1 noiembrie a.c. a început în întreaga țară acțiunea de primire a abonaților la „Gazeta învățămîntului” pe anul 1960.

Abonamentele se primesc de către difuzorii voluntari din unitățile școlare, factorii poștali și oficiile P.T.T.R. Costul unui abonament este de 3,25 lei pe 3 luni, 6,50 lei pe 6 luni și 13 lei pe 12 luni.

Într-o grădiniță de copii socialistă: Un spectacol amuzant!